

**Alelie Coronel-Camitan**  
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Filippiineillä.

Dave kuuli äidin koputtavan hänen huoneensa oveen. Oli aika nousta. Hän kierähti vuoteesta ja pesi kasvonsa. Sitten hän meni äidin, isän ja sisarustensa kanssa olohuoneeseen.

”Hyvää huomenta”, äiti sanoi. Dave hymyili uneliaana. Perhe polvistui, ja isä piti rukouksen päivän alkajaisiksi.

”Haluan lukea tänä aamuna erään hienon pyhien kirjoitusten kohdan”, äiti sanoi. Hän avasi Mormonin kirjansa. ”Tämä on Moroni 7:45. ”Ja rakkaus on pitkämielinen ja lempeä.””

Dave ajatteli pyhien kirjoitusten kohtaa valmistautuessaan kouluun. Ennen kuin hän käveli ulos ovesta, hän piti rukouksen. ”Autathan minua olemaan tänään ystävällinen”, hän rukoili.

Tunnilla Dave oli onnellinen tehdessään koulutehtäviään. Hän

kuunteli tarkasti, kun opettaja Frida antoi heille kirjoitustehtäviä.

Pian oli ruokatunti. Dave osti karamellisoituja bataatteja ja kylmää mehua. Hän istuutui ystäviensä viereen ja alkoi jutella.

Pian hän kuuli viereisen pöydän ääressä istuvia lapsia. Kaksi poikaa kiusasi uudempaa poikaa nimeltä José. José oli pieni ikäisekseen, mutta hän oli ystävällinen muille ja teki lujasti töitä tunnilla. Muut pojat söivät lounasta, mutta José ei syönyt.

”Miksi olet niin pieni? Eikö teillä ole kotona ruokaa?” Antonio kysyi.

Dave kääntyi poikia kohti ja ehti näkemään, kuinka Joaquin otti Josén repun ja heitti sen Antoniolle. José juoksi Antonion perään saadakseen tavaransa takaisin.

”Anna reppu minulle takaisin”, José sanoi.

Mutta Antonio ja Joaquin eivät kuunnelleet. ”Sinun reppusi on tosi vanha ja ruma!” Joaquin sanoi.

Dave kuuli kaikki nämä ilkeät sanat, mutta häntä pelotti auttaa Joséa. Mitä muut

# YSTÄVÄLLISYYTTÄ RUOKATUNNILLA

Pilkkaisivatko muut pojat myös häntä?



lapset ajattelisivat? Pilkkaisivatko Joaquin ja Antonio myös häntä?

Sitten hän ajatteli pyhien kirjoitusten kohtaa, jonka äiti oli lukenut sinä aamuna. *Rakkaus on lempeä*. Jeesus Kristus haluaisi hänen olevan lempeä eli ystävällinen. Silloin hän tekisi oikein.

Dave nousi ja katsoi muita poikia. ”Lakatkaa kiusaamista Joséa. Antakaa reppu hänelle takaisin.”

”Mikä sinua vaivaa?” Joaquin kysyi.

”Miksi olette niin ilkeitä Josélle? Hän ei ole tehnyt mitään väärää”, Dave sanoi. Sitten hän veti syvään henkeä. ”Jeesus rakastaa meitä kaikkia, ja Hän haluaa meidän olevan ystävällisiä. Lopettakaa Josén kiusaaminen. Kiusaaminen on väärin. Jos jatkatte, menen hakemaan opettaja Fridan.”

Antonio katsoi kenkiään. Hän antoi repun takaisin Josélle. ”Anteeksi”, hän mutisi. Hän ja Joaquin menivät takaisin omille paikoilleen.

”Kiitos”, José sanoi.

Dave taputti Joséa olalle. ”Me ollaan nyt ystäviä.”

José hymyili.

Kotona Dave kertoi perheelleen, mitä oli tapahtunut.

”Se ei ollut helppoa, mutta teit oikein”, isä sanoi.

”Olen ylpeä siitä, että olit ystävällinen”, äiti sanoi.

Seuraavana päivänä, kun äiti auttoi Davea pakkaamaan eväitä, Dave kysyi: ”Voisimmeko tehdä kaksi voileipäparia?”

”Miksi? Onko sinulla niin kova nälkä?” äiti kysyi.

Dave nauroi. ”Ei, mutta huomasin eilen, ettei Josélla ollut eväitä. Haluan jakaa hänelle omista eväistäni.”

”Sehän on hieno idea!” Äiti haki lisää leipää, ja Dave valmisti toisen voileipäparin.

Ruokatunnilla Dave ja José istuivat ja söivät voileipänsä yhdessä. Oli vaatinut rohkeutta estää muita lapsia kiusaamasta Joséa. Mutta Dave piti kovasti uudesta ystävästään ja tiesi, että taivaallinen Isä oli onnellinen siitä, että hän oli päättänyt olla ystävällinen. ●